

Arrest

nr. 318 456 van 12 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 26 september 2024 waarbij de voorzitter de zaak uitstelt naar de openbare terechtzitting van 24 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 23 maart 2021.

1.2. Op 11 mei 2022 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 22 november 2022 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren in Badakhel, een dorp dat deel uitmaakt van Peerakhel (district Khogyani, provincie Nangarhar). Daar hebt u steeds gewoond samen met uw echtgenote, jullie drie zonen, uw ouders, uw broer en uw twee zussen. U bent een etnische Pasjtoen van de stam Wazirwal en een aanhanger van de soennitische islam. U bent ongeschoold en verdiende bij gelegenheid de kost als arbeider in de bouw, meer bepaald het vervaardigen van muren met modder. Daarnaast sprong u soms bij als landbouwer op andermans velden, en verkocht u hout dat u in de bergen had gevonden.

Al lange tijd stonden uw dorp en de omgeving daarrond onder de controle van de taliban. Maar op een gegeven moment deed Daesh (Islamitische Staat) haar intrede in uw regio; hun vlaggen wapperden aan de andere kant van de heuvel nabij Pachir-e Agam. Het was in deze periode dat u bezoek kreeg van zes studenten van de taliban. De groepering vroeg toen aan elk huishouden van uw dorp één persoon naar hen te sturen om mee te gaan vechten in de frontlinies tegen Daesh, ook aan het uwe. Zo niet, dan moesten jullie 5000 roepies te betalen, die binnen de twee dagen zouden worden geïnd. Daarna gingen de talibs weg. Uw vader ging hierop spreken met de maliks (dorpsverantwoordelijken) over deze kwestie, maar zij wezen erop dat hij verplicht was om een zoon met de taliban mee te geven. Ondertussen kon hij de gevraagde som van 5000 roepies niet bijeenkrijgen. Twee dagen na het vorige bezoek, kwamen dezelfde zes talibanstudenten opnieuw langs bij uw huis. Uw vader begon te discussiëren met hen, erop wijzend dat jullie dat bedrag niet konden betalen en dat niemand van uw huis van vechten hield, doch tevergeefs. Toen de talibs u tijdens dit bezoek zagen, sloegen ze u met de kolf van hun geweren op uw tanden en uw neus, die brak en begon te bloeden. Onder dwang werd u te voet meegenomen naar de bergen waar de taliban gestationeerd was om te vechten tegen Daesh (die zich op zijn beurt aan de andere kant van deze bergen bevond). Onderweg droeg u een machinegeweer op uw schouders. Op de eerste dag van uw ontvoering kreeg u een wapentraining, de tweede dag moest u meevechten tegen Daesh in de frontlinie. U weigerde echter te vechten omdat u bang was en niet wist hoe u uw wapen moest hanteren, waarop een talib u schopte. Van toen af aan zetten uw ontvoerders u in om water te gaan halen bij een bron die ongeveer een half uur van de talibanschuilplaats lag. In totaal heeft u dit drie keer gedaan. Bij de derde gelegenheid, op de vijfde dag van uw ontvoering, ging u water halen samen met D., een vriend die tevens door de taliban vastgehouden werd. Jullie hadden op voorhand het plan opgevat om toen te ontsnappen, hetgeen jullie ook deden. Jullie lieten jullie machinegeweer vallen en zetten het vervolgens op een lopen. Na vijf uur te voet te hebben afgelegd, kwamen jullie aan bij het huis van uw maternale oom. Jullie smeekten hem om onderdak. Uiteindelijk bleven u en D. gedurende twee nachten bij deze oom, een periode waarin D.s vader langskwam en besloot om een reis voor hem te regelen naar Turkije. U zei dat u met hem wilde meegaan, waarop deze ook uw reis bekostigde, een bedrag dat u hem later terugbetaalde.

U en D. vatten jullie vertrek aan in de herfst en reisden over land via Iran naar Turkije. Daar verbleef u gedurende 2 jaar en spaarde u geld door afval te verzamelen in Istanbul. Nadien stak u door naar Griekenland (waar D. thans nog steeds verblijft) en ging u via Macedonië, Servië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. U kwam hier aan ruim 4 jaar na uw vertrek uit Afghanistan en u deed één dag later, op 23 maart 2021, een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u zowel de taliban als Daesh.

Zo'n 4 à 8 dagen na uw vertrek ging de taliban langs bij uw huis om te vragen aan uw vader waar u zich bevond. Zij beschuldigden u ervan linken te hebben met Daesh. Nog eens 4 à 8 dagen later vertrok uw gezin naar uw maternale oom in Khelago (district Khogyani, provincie Nangarhar). Uw oom zelf vestigde zich inmiddels op eigen houtje in Kaboel.

Ter staving van uw verklaringen diende u de volgende documenten in: uw taskara (origineel gezien), de taskara van uw vader (origineel gezien), de omslag waarin voorgaande stukken naar u werden opgestuurd (origineel gezien) en twee foto's van uw huis in Afghanistan.

Op 24 mei 2022 liet u een aantal opmerkingen betekenen over de notities van uw persoonlijk onderhoud dd. 11 mei 2022.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat u doof bent aan uw linkeroor en dat u problemen heeft met uw tanden en neus (verklaring DVZ, vraag 32). Om op een gepaste wijze tegemoet te komen aan eventuele noden die hieruit volgen, heeft het CGVS ervoor gezorgd dat de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud aan de kant van uw rechteroor zat, en werd er bij aanvang uitgebreid gepeild naar uw medische toestand. U beschreef dat u in één van uw oren geen trommelvlies meer heeft, dat uw neus snel verstopt geraakt wanneer u eet of drinkt en dat u 's ochtends last heeft van bloed in uw mond. Daarnaast vroeg u of de tolk luid genoeg kon spreken en in simpele bewoordingen, iets waar hij rekening mee gehouden heeft tijdens het gesprek. Er werd u ook meegegeven dat, in het geval u bepaalde zaken niet zou horen of begrijpen, u steeds diende tussen te komen zodoende te kunnen herformuleren. Daarnaast werd er in het midden van uw onderhoud een onderbreking ingelast, en werd u de mogelijkheid aangeboden om extra pauzes te vragen voor mocht u zich niet goed voelen of nood hebben aan rust. Hiervan diende u echter geen gebruik te maken, evenmin had u tijdens de loop van het gesprek last van acute problemen met uw neus of mond. Uit de notities volgt dat u voldoende in staat bleek om op een zelfstandige en functionele manier uw asielrelaas uiteen te zetten. Hoewel de tolk bij gelegenheid een bepaalde vraag voor u diende te herhalen of herformuleren, bleek dat u nadien steeds in staat was om de vraag in kwestie te begrijpen en hierop een gepast antwoord te formuleren. Zowel in het begin als op het einde van uw onderhoud beaamde u de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p.2-4, p.17, p.34).

Toen het CGVS peilde naar uw medische situatie, verklaarde u eveneens te lijden aan mentale problemen (CGVS p.3-4). Gevraagd welke problemen u bedoelde, wees u erop dat u zich niet kunt herinneren wat u (eerder) gehoord heeft, dat u dingen niet goed begrijpt, en dat u hoofdpijnen ervaart (CGVS p.4). Echter moet worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud geen last bleek te hebben van hoofdpijn en dat u, zoals eerder aangegeven, wel degelijk capabel bleek om (1) een relaas te brengen gebaseerd op herinneringen en gebeurtenissen die u in het verleden zou hebben ervaren en om (2) mits enige herhaling of parafrase gerichte vragen te begrijpen. De mentale problemen waarvan sprake zijn overigens alleen gebaseerd op uw verklaringen. Hetzelfde geldt voor de geheugenproblemen waar u bij aanvang van uw onderhoud naar verwees (CGVS p.3). U diende immers geen documentaire stukken in waaruit zou blijken dat uw geheugen dermate aangetast zou zijn dat uw asielverklaringen niet op gegrondheid en geloofwaardigheid zouden kunnen worden beoordeeld. Bovendien bleek u tijdens het onderhoud in staat om vrij uitgebreid de feiten uiteen te zetten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek en hierbij concrete plaatsen, personen en tijdspannes te vermelden, zonder dat uw geheugen u in de steek liet (CGVS p.16-17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De gang van zaken die u beschreef, past echter niet in bovenstaande landeninformatie. De taliban deed volgens u een algemene aankondiging in uw dorp waarbij er per

huishouden een jongen werd opgeëist die vervolgens een deadline van 2 dagen kreeg om zich bij de groepering te voegen. Zo niet, dan moest er een geldsom worden betaald, en enige tegenspraak werd niet gedoogd (CGVS p.16, p.19-21). Een dergelijke gedwongen vorm van rekrutering komt slechts zelden voor, want doorgaans beschikt de taliban over voldoende vrijwilligers.

U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Het CGVS stelt namelijk tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden vast doorheen uw verklaringen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke asielrelaas.

Zo is het in de eerste plaats noemenswaardig dat de taliban in het kader van haar aankondiging haar pijlen richtte op u rekening houdend met uw leeftijd. U verklaarde dat u 25 of 26 jaar oud was op het moment van uw verzoek om internationale bescherming, wat betekent dat u ten tijde van uw vermeende rekrutering 21 à 22 jaar moet zijn geweest (CGVS p.5). Toen het CGVS peilde naar het profiel van de nieuwe rekruten in uw regio, beweerde u echter dat dit allemaal jongeren betroffen waarvan sommigen 13 jaar oud waren en anderen 15 (CGVS p.19-20). Dit maakt dat, zelfs met enige marge, u toch een heel stuk ouder bleek dan de andere rekruten. Eenzelfde bedenking moet worden gemaakt bij uw broer, die nóg een stuk ouder dan u was maar desondanks (voortgaand op één van de versies van uw verklaringen; zie infra) ook door de taliban werd gevisieerd nadat u vanuit hun kamp zou zijn ontsnapt (CGVS p.9, p.12). Een ander punt waarover u zichzelf tegensprak tijdens het persoonlijk onderhoud is het eerste bezoek van de taliban aan uw huis. Tijdens uw spontane relaas stelde u daarover dat zij persoonlijk naar u kwamen met de vraag om ofwel mee te gaan vechten, oftewel 5000 roepies te betalen. Daarop zou u hen zelf van antwoord gediend hebben, zeggende dat u onvoldoende middelen had en u onder meer voor uw (eigen) kinderen moest zorgen (CGVS p.16). Wanneer u later bevraagd werd over dit bezoek, beweerde u daarentegen dat de vraag om u bij de groepering te voegen aan uw vader gesteld werd en, verder gevraagd of de taliban die dag ook met u persoonlijk sprak, zei u klaar en duidelijk dat dat niet het geval was (CGVS p.22). Uit uw antwoord valt af te leiden dat diezelfde talibs u pas twee dagen later voor het eerst zagen en daarbij zeiden "hij is de man" (CGVS p.22-23), een uitspraak die lijnrecht ingaat tegen het relaas dat u eerder uit de doeken deed. Bijkomend kan nog worden gewezen op uw tegenstrijdige verklaring als zou de taliban op de dag van het eerste bezoek nog één ander huis bezocht hebben (CGVS p.22), wetende dat u kort daarvoor had aangegeven dat zij naar verschillende huizen waren gegaan om mensen te ronselen (CGVS p.21).

U vertelde voorts dat de taliban twee dagen later terug naar uw huis kwam, in discussie trad met uw vader, u fysiek aanpakte en u vervolgens meenam (CGVS p.16-17). Opvallend is dat u dit tweede bezoek niet vermeldde tijdens uw initiële interview bij de DVZ; daar luidde uw relaas dat de taliban op een dag kwam en u meenam (CGVS vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Indien de feiten die u inroept werkelijk zijn voorgevallen, kan nochtans worden verwacht dat u hiervan een kort, maar wel nauwkeurig, overzicht geeft bij het overlopen van uw vragenlijst tijdens dat interview. Dat u eerder in uw asielprocedure slechts één talibanbezoek liet optekenen, is dan ook eigenaardig. Daarnaast rijzen er vraagtekens bij de manier waarop de taliban u na dit vermeende, tweede bezoek zou hebben meegenomen en ingezet. Zo kan al moeilijk worden ingezien waarom de aanwezige talibs u sloegen op de neus en de tanden met behulp van hun geweerkolven (CGVS p.16, p.23). Volgens hetgeen u verklaart gingen zij u toch meenemen, koste wat het kost, waardoor een dergelijk hard optreden alleen contraproductief kon uitdraaien voor hun strijd tegen Daesh, zowel wat uw fysieke persoon betreft (u moest immers nog fit genoeg zijn om een tocht van 3 uur af te leggen met wapentuig naar de frontlinie en daar deel te nemen aan het gevecht; CGVS p.17, p.24) als mentaal (door u zo zwaar toe te takelen zou u al zeker niet meer gemotiveerd zijn om in naam van de taliban te gaan vechten). Ook het gegeven dat de taliban u, na slechts één dag wapentraining en tegen uw wil in, uiteindelijk naar hun frontlinie meenam om te vechten tegen Daesh, zoals u beweerde naar het einde van uw persoonlijk onderhoud toe (CGVS p.25), kan nauwelijks worden aangenomen. Een dergelijke strategie leverde hen immers geen enkel voordeel op in hun gevecht tegen Daesh, integendeel. Bovendien bleken uw verklaringen wat dit betreft evenmin consistent, daar u eerder nog had aangegeven dat u zelf niet naar de frontlinie bent gegaan om effectief te gaan vechten tegen Daesh (CGVS p.25). Uw laatste verklaring, als zou u op de tweede dag van uw ontvoering aan dit gevecht tegen Daesh hebben deelgenomen (CGVS p.25), klemt dan weer met uw vrije relaas waarin u aangaf pas op de derde nacht te hebben gevochten samen met de andere talibs (CGVS p.17).

De afloop van uw ontvoering verliep volgens u op de volgende wijze: u zou samen met uw vriend D. erin geslaagd zijn te ontsnappen toen jullie water gingen halen (CGVS p.17). Het komt echter bijzonder bedenkelijk over dat de taliban jullie als nieuwe rekruten met zijn tweeën daarvoor liet gaan en zij jullie, met andere woorden, vrij spel gaven om te ontkomen. Daarbij zou niemand van jullie belagers jullie

gevolgd zijn tijdens jullie vijf uur durende tocht naar het huis van uw oom (CGVS p.28-29). Dergelijke lakse houding vanwege de taliban staat in schril contrast met de dwingende en meedogenloze manier waarop zij u enkele dagen daarvoor vanuit uw huis hadden mee geloodst, en is niet geloofwaardig. Een gelijkaardige vaststelling dient zich aan bij het feit dat u twee nachten in het huis van uw oom verbleef zonder dat u en D. daar problemen kenden met de taliban. Gezien Khelago, het dorp waar uw oom toen woonde, ook onder de controle van de taliban stond (CGVS p.13), was het namelijk niet ondenkbaar dat de groepering jullie kon hebben onderschept onderweg naar uw ooms huis waar u nog twee nachten verbleven bent. Voor het overige moet dit, naast uw ouderlijk huis, een vrij logische plaats geweest zijn om u op te sporen en aan te treffen. Omwille van deze redenen is het dan ook niet aannemelijk dat u en D. geen represailles hebben gekend na jullie plotse vlucht uit de taliban-schuilplaats (CGVS p.29). Wat voorts nog in het oog springt, zijn uw verklaringen over de situatie van uw familie. Deze luiden aanvankelijk als volgt: "Op een bepaald moment ontsnapte ik van hen. Dan kwam de taliban naar ons huis en wilden zij mij van mijn vader. Mijn vader vertelde aan hen dat zijn zoon was weggelopen en niet langer in het huis verbleef. Dan zeiden ze tegen mijn vader 'oké, wij willen jouw andere zoon', ze bedoelden mijn oudste broer. Het was na deze conversatie dat ze beslisten om naar het huis van mijn maternale oom te gaan in Khelago, Maidan. De mensen die verhuisden naar het huis van mijn maternale oom zijn: mijn vader op leeftijd, mijn gehandicapte broer, mijn broer en mijn twee zussen" (CGVS p.9). Toen het CGVS hierna herhaaldelijk doorvroeg naar de timing van dit bezoek, stelde u de inhoud van uw relaas ter plekke bij door ineens te beweren dat uw belagers niet uw broer wilden maar wel u (CGVS p.9-10). Het ene moment zegt u dus dat de taliban ook uw broer probeerde te rekruteren, het andere moment ontkent u dit dan weer resoluut, opnieuw een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondergraaft. Dat uw gezinsleden zich bij uw oom in Khelago vestigden, wat zo'n 2 uur verderop zou liggen (CGVS p.10), druist op zijn beurt in tegen uw DVZ-verklaring waarin u liet optekenen dat zij allen nog in Peerakhel wonen (verklaring DVZ, vragen 13, 15, 16 en 17). Na confrontatie kwam u niet verder dan te ontkennen wat u tijdens uw initiële interview verklaard had, hetgeen geen afdoende uitleg biedt voor uw grillige verklaringen (CGVS p.33). Voor het overige kan nog worden gewezen op het merkwaardige gegeven dat deze oom zich voor de machtswissel (i.e. toen u zich in Turkije bevond) in Kaboel ging vestigen, terwijl hij de andere leden van uw gezin in het door de taliban gedomineerde Khelago achterliet (CGVS p.13). Echter zou het logischer geweest zijn dat zij met hem mee verhuisden naar de (toen door de overheid gecontroleerde) hoofdstad om eventuele verdere represailles te vermijden, quod non. Ook dit is een indicatie dat u niet de problemen heeft gekend die u doet uitschijnen.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban.

U haalde voorts nog aan dat uw vader militaire dienstplicht heeft verricht in de tijd van koning Zahir Shah of Dr. Najib(ullah) (CGVS p.11). Uw loutere verklaring hieromtrent biedt echter geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming. Zijn legerdienst moet immers in een behoorlijk ver verleden hebben plaatsgevonden – in casu minstens 30 jaar geleden, toen het bewind van laatstgenoemde leider eindigde – en los daarvan haalde u dit niet aan als asielmotief. U verklaarde in het verleden geen problemen te hebben gekend met de taliban buiten uw rekrutering en ontvoering (CGVS p.19), feiten die eerder in deze beslissing ongeloofwaardig werden bevonden. Omwille van dit laatste is ook het feit dat een neef van u een positieve beslissing ontving in België en hier werkt als administratief bediende op zich niet doorslaggevend om een internationaal beschermingsstatuut in uw hoofde te rechtvaardigen (CGVS p.15; zie opmerking nr. 5 bij notities persoonlijk onderhoud). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. U stelde overigens zelf dat de redenen van vertrek van uw neef niets te maken hebben met de uwe (CGVS p.15).

Losstaand van uw ingeroepen asielmotieven, verklaarde u nog bij wijze van bijkomende opmerking dat men in Afghanistan soms grappen maakte over u (CGVS p.34). Hoe betreurenswaardig ook, moet worden opgemerkt dat grappen waarvan sprake onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat uw vingerafdrukken op 8 maart 2021 werden geregistreerd in de Eurodac-databank in Oostenrijk, hetgeen wijst op een eerder verzoek om internationale bescherming in deze EU-lidstaat (zie "Eurodac search result" in administratief dossier). U beweerde hierover dat u werd tegengehouden door de politie, en dat u in Oostenrijk geen asiel aangevraagd hebt omdat u naar België wilde gaan (DVZ verklaring, vraag 24; CGVS p.32). Echter wijst de informatie in uw administratief dossier erop dat er wel degelijk een verzoek in uw hoofde geregistreerd

werd in dat land (zie terugname-akkoord dd. 12 mei 2021; zie ook "information request" in map landeninformatie). Het feit dat u uw asielpprocedure in Oostenrijk niet verderzette en na ongeveer een week het land al zou hebben verlaten (CGVS p.32), ondermijnt verder uw nood aan internationale bescherming. Mocht u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben, kan naar alle redelijkheid worden verwacht dat u de kans aangrijpt om bescherming te zoeken eens aangekomen in een veilig land als Oostenrijk, los van de kwestie of u dit verzoek tot bescherming al dan niet uit eigen initiatief deed. Dit alles doet vermoeden dat uw verzoek om internationale bescherming in België eerder is ingegeven door economische en/of opportunistische motieven.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren.

Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het gegeven dat u medische klachten heeft aan uw aangezicht (i.e. doofheid aan één oor, een verstopte neus en bloed in de mond) kan immers niet worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, aan dergelijk verhoogd risico zou worden blootgesteld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen.

UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen*

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele

privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u indiende ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopieën van uw taskara en die van uw vader kunnen louter uw verklaringen over uw nationaliteit of herkomst ondersteunen; dit zijn elementen die niet ter discussie staan. De omslag waarin deze taskara's aan u werden overgemaakt, heeft daarbuiten geen bewijswaarde. Verder kunnen de twee foto's louter een indicatie bieden van het huis waarin u gewoond zou hebben, niets meer en niets minder. Met betrekking tot uw asielmotieven legde u geen documenten neer.

De opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud leiden evenmin tot een andere besluitvorming. In twee van uw opmerkingen verwijst u naar de twee talibanbezoeken aan uw huis en verduidelijkt u dat zij tweemaal uw vader hebben aangesproken, met de verklaring "naar mij persoonlijk" zou u bedoeld hebben dat ze naar uw huis kwamen (opmerkingen nrs. 6 en 11). Uw uitleg kan geenszins worden gevolgd aangezien u in uw relaas niet alleen verklaarde dat de taliban die keer "naar u persoonlijk" kwam, maar ook duidelijk aangaf dat u zelf antwoord gaf aan de talibs in kwestie ("ik heb geen 5000 roepies om jullie te betalen, ik heb niet genoeg middelen, ik moet voor mijn familie zorgen, ik heb kleine kinderen, als ik gedood word, wie zal er dan voor hen zorgen?") (CGVS p.16). Uw verklaringen dienen dan ook nog steeds als tegenstrijdig te worden beschouwd. Hetzelfde gaat op voor de andere opmerking waarin u stelt dat u daadwerkelijk op de frontlinie gestationeerd was om te vechten tegen Daesh (opmerking nr. 12). Het louter volharden in deze tweede versie van de feiten, zonder meer, vergoelijkt echter niet uw andersluidende verklaring op een bepaald punt tijdens het persoonlijk onderhoud (zie supra). Temeer aangezien de vraag in kwestie specifiek en duidelijk genoeg was (CGVS p.25). Voorts formuleert u vijf opmerkingen waarin u eveneens een andere versie van de feiten weergeeft dan de notities van uw persoonlijk onderhoud betreffende de plaatsen waar u overnacht heeft, het platbranden van huizen door Daesh, op de hoeveelste frontlinie u werd gestationeerd, de namen van talibs en de persoon van wie het idee kwam om te ontsnappen (opmerkingen nrs. 1, 4, 7, 10 en 13). Los van het feit dat deze elementen op zich geen uitstaans bieden met bovenstaande argumentatie over het ongeloofwaardige karakter van uw asielfrelaas, kan het CGVS opnieuw slechts vaststellen dat de vragen over deze elementen voldoende specifiek en duidelijk waren – zo blijkt ook uit uw antwoorden – en u aangaf de tolk, die luid sprak en aan de kant van uw functionerende oor zat, goed te hebben begrepen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p.2-4, p.17, p.34). Uw overige opmerkingen werden tevens doorgenomen,

maar dit betreffen louter spellingswijzigingen of verduidelijkingen (opmerkingen nrs. 2, 3, 9, 14, 15, 16, 17).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet benadrukt verzoeker dat hij zijn volle medewerking heeft verleend en betwist dat hij omwille van zijn leeftijd niet zou kunnen benaderd worden door de taliban. Hij benadrukt dat de taliban onvoldoende mensen hadden op dat ogenblik om te vechten tegen Daesh, in tegenstelling tot de vrijwilligers die zij wel vonden om te vechten tegen de overheidstroepen, en dat het daarom niet onwaarschijnlijk is dat men zich ook richtte tot personen die ouder waren dan gebruikelijk. Hij stelde verder dat ook andere huizen werden benaderd door de taliban en dat ze telkens één persoon meenamen, ongeacht te leeftijd. Hij betoogt vervolgens: *"Verzoeker benadrukte dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangehaald dat de taliban maar éénmaal bij hem is langs geweest alvorens hij werd meegenomen. In het verslag van dit interview van 11 januari 2022 werd genoteerd: "Ik woonde in Batahel en op een dag is de Taliban gekomen. Ze namen mij met hen mee. Ik moest vechten samen met hen tegen Daesh. Gedurende 5 dagen ben ik bij de Taliban gebleven en daarna ben ik gevlucht. Ik ging naar mijn oom langs moeders zijde. Vandaar ben ik gevlucht want mijn leven was in gevaar" (vraag 5). Er wordt dus enkel vermeld dat verzoeker tijdens "een dag" is meegenomen door de taliban en niet "één dag". Het verslag is bovendien erg kort en bondig opgesteld en is dus geenszins een omvattend relaas".* Hij bekritiseert vervolgens de wijze waarop het interview bij de DVZ verloopt en stelt dat hij niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman en dat hij volledig afhankelijk was van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hij heeft gedaan wat hem gevraagd werd, met name kort antwoorden op de vragen en is volledig afhankelijk van de wijze waarop zijn antwoorden snel werden genoteerd terwijl een controle op de manier waarop het gesprek verlopen is nagenoeg onbestaande is. Verzoeker stelt dat de bewijswaarde van het verslag van de DVZ bijzonder relatief is en dat de verschillende tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet van die aard zij om het relaas zijn geloofwaardigheid te ontnemen. Verzoeker benadrukt de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het CGVS en herhaalt de belangrijkste elementen daarvan.

Verzoeker wijst vervolgens op de actuele situatie in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie en in het bijzonder zijn lang verblijf in Europa en zijn verwestering. Hij zet uiteen dat hij door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen in de sterk veranderde samenleving en wijst erop dat hij ongeschoold is, doof aan zijn linkeroor en kampt met psychische problemen.

Verzoeker verwijst naar de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van april 2022 en wat daarin wordt gesteld over personen die als verwesterd kunnen worden gezien en de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Hij wijst erop dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Zijn huidige levensstijl is belangrijk voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden en dit staat in sterk contrast met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij meent dat hij minstens als een "westerling" beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ondergeschikt gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op de verslechterde socio-economische situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban en betoogt dat de impact van de machtsovername op deze situatie groot is en dat deze omstandigheden overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van derden, actoren zoals vermeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt verder dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban en dat de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zo ernstig zijn dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4, § 2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Bovendien bestaan er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van de precaire humanitaire situatie nu deze het gevolg is van directe en indirecte acties van de taliban en de internationale gemeenschap (stuk 3).

Tenslotte houdt verzoeker een theoretisch betoog over de rechtspraak van het Hof van Justitie in zake de toepassing van artikel 15, c) van de Kwalificatie richtlijn en wijst op zijn persoonlijke situatie, met name zijn langdurig verblijf in Europa, zijn verwestering, gebrek aan ervaring en kennis over hoe hij zich dient te gedragen in een sterk gewijzigde samenleving, zijn gebrek aan scholing, het feit dat hij doof is aan het linkeroor, zijn problemen met tanden en neus en zijn psychische problemen. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen en in subsidiaire orde verzoeker te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
2. Bewijs juridische tweedelijnsbijstand;
3. NANSSEN: *"Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*, te consulteren via: <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2022/10/NANSSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EENANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJ-TERUGKEER-1.pdf>.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 5 september 2024 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

(1) EUAA COI Query *"Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (3) EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (4) EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (5) EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>; (6) EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf en (11) EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments (europa.eu).

3.2. Verzoeker legt een eerste aanvullende nota van 21 oktober 2024 neer waarin in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

- medische attesten dd. 23.05.2023 en dd 12.09.2023;
- gelegenheidsformulieren landbouwsector 2022;
- individuele rekeningen 2023;
- loonbrieven 2024;
- arbeidsovereenkomsten.

Verzoeker legt ter terechtzitting van 26 september 2024 een tweede aanvullende nota neer waarin recente rapporten waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verwezen, becommentarieerd worden, met name EU AA, Afghanistan COI Focus, december 2023; UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023 en CEDOCA, COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023 en EU AA, *“Country Guidance Afghanistan”*, May 2024.

Verder wordt met betrekking tot de socio-economische situatie geciteerd uit *“HRW, Out of Sight, Afghans are going hungry, HRW, Afghanistan: Aid Cutbacks? Taliban Abuses Imperil Health, HRW, A disaster for the foreseeable future, van maart en februari 2024 en The UN Security Council unanimously agreed on Friday to extend the UN mandate in Afghanistan for a further year.”* Er wordt gesteld dat het probleem van scholing zich niet alleen stelt voor vrouwen en meisjes maar dat ook de scholing voor jongens problematisch is geworden en daarbij verwezen naar HRW, *“Schools are Failing Boys Too”*, December 6, 2023 en dat de EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 de rol van de taliban als actor van vervolging en noodzaak aan bescherming van vele categorieën Afghanen bevestigt.

Voorts wordt met betrekking tot de mogelijkheid tot terugkeer ook geciteerd uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad van 28 februari 2024 met betrekking tot controles door de taliban op binnenlandse verplaatsingen, de situatie van vrouwen, werkloosheidscijfers en armoede; een joint press statement by UNHCR and IOM van 7 oktober 2023 en een aantal verslagen en informatie over de problematische situatie bij terugkeer, het hoofdstuk Afghanistan uit het jaarverslag van HRW van 2024, het rapport van UNAMA over de behandeling van gevangenen van september 2023, een oproep van VN experts voor de bescherming van Afghanen in Pakistan, het UNOCHA Humanitarian Needs and Response Plan 2024. Met betrekking tot verwestering stelt verzoeker dat deze problematiek en het risico op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering bevestigd wordt in de laatste EU AA *“Guidance Note Afghanistan”* van mei 2024 en de duur van het verblijf in het Westen een factor is waarmee rekening moet worden gehouden. Voorts citeert verzoeker uit *“UNAMA, De Facto Authorities’ Moral; Oversight in Afghanistan: Impacts on Human Rights, van juli 2024, Amnesty International, Afghanistan: New UN Report stresses urgent need for Taliban to roll back on moral policing, 10 July 2024, Amnesty International, Afghanistan: Three years of Taliban rule and international inaction have left Afghan community with little hope, 15 August 2024; Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 Years Into Rule. Severe Abuses against Women, Critics; Economic Crisis Threatens Millions; 11 August 2024, OCHA, Afghanistan: The Cost of Inaction, June 2014”*. Telkens wordt een internetlink bijgebracht.

Daarnaast worden door middel van deze aanvullende nota ook volgende nieuwe elementen bijgebracht:

- 1) Attest werkgever;
- 2) Requisitorium hoorcentrum met betrekking tot de gehoorproblemen van verzoeker;
- 3) Attest LiGO.

Verzoeker legt ter terechtzitting van 24 oktober 2024 een derde aanvullende nota neer waarin recente landeninformatie wordt bijgebracht en toegelicht en waarin ook volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

- 1) Attest van de heer N. M.S.;
- 2) Attest Neus Keel Oor, 10.10.2023;
- 3) Attest chirurgie 25.04.2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien

uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart bij Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele taskara en de originele taskara van zijn vader voor (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Verzoekers identiteit en zijn Afghaanse nationaliteit worden niet betwist. Het wordt ook niet betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Badakhel, in het district Khogyani in de provincie Nangarhar en er heeft gewoond tot zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij problemen heeft aan beide oren en aan één van zijn oren geen trommelmembraan meer heeft. Hij verklaarde hierover dat hij al sinds zijn geboorte problemen heeft met zijn oren. Ook verklaarde hij dat hij problemen heeft met zijn tanden en neus en dat hij een afspraak heeft proberen maken voor een neusoperatie maar dat dit tot dan toe niet was gelukt (NPO, p. 3). Daarnaast maakte verzoeker ook melding van geheugenproblemen sinds zijn kindertijd en ook mentale problemen.

Voor verzoeker werden door de commissaris-generaal in het kader van zijn beschermingsverzoek bijzondere procedurele noden aangenomen voor verzoeker en werd hieraan volgens de bestreden beslissing tegemoet gekomen door de tolk aan de kant van zijn rechteroor te laten plaatsnemen en rekening te houden met zijn vraag om simpele bewoordingen te gebruiken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker bevestigde de tolk te begrijpen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud maar vroeg om simpel Pasjtoe te gebruiken.

Zoals aangestipt in de bestreden beslissingen werden met betrekking tot verzoekers mentale problemen geen stukken voorgelegd bij het CGVS door verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen last bleek te hebben van hoofdpijn en dat hij capabel bleek om een relaas te brengen gebaseerd op herinneringen en gebeurtenissen die hij in het verleden zou hebben ervaren en om mits enige herhaling of parafrase gerichte vragen te begrijpen en dat verzoeker ook geen documentaire stukken werden ingediend waaruit zou blijken dat zijn geheugen dermate aangetast zou zijn dat zijn asielverklaringen niet op gegrondheid en geloofwaardigheid zouden kunnen worden beoordeeld.

Uit de door verzoeker bij aanvullende nota bijgebrachte medische attesten blijkt dat verzoeker sinds april 2021 wordt opgevolgd door de medische dienst van het Fedasil opvangcentrum en dat als medische aandoeningen onder meer psychische stress, slechthorendheid en congenitale Crouzon werden vastgesteld waarvoor hij in opvolging is bij de psycholoog, bij de oogarts en bij de stomatoloog (Medisch attest van 23 mei 2023). Uit deze documenten blijkt dat verzoeker ernstige medische problemen heeft en minstens tot mei 2023 werd opgevolgd door een psycholoog. Verzoeker verklaarde ook dat hij niet naar school is gegaan, dat zijn vader zijn geboortedatum niet heeft opgeschreven en dat hij analfabeet is (NPO, p. 5).

Uit de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten kan niet worden afgeleid dat de toegepaste steunmaatregelen niet zouden volstaan hebben om aan de bijzondere procedurele noden zoals vastgesteld door de commissaris-generaal in de beslissing genomen op 22 november 2022 op basis van het persoonlijk onderhoud gehouden op 11 mei 2022. Wel dient zowel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als de toekomstgerichte beoordeling van verzoekers risico op vervolging of het lijden van ernstige schade afdoende rekening te worden gehouden met verzoekers geattesteerde slechthorendheid en zijn verklaarde analfabetisme en gebrek aan scholing in zijn land van herkomst, wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Verzoeker vroeg ook uitdrukkelijk bij aanvang van het persoonlijk onderhoud om simpel Pashtou te spreken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verschillende keren vragen dienden te worden geherformuleerd te worden voordat verzoeker ze begreep (NPO, p. 10, 14, 18, 20, 24, 25).

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging omdat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan ontsnapte uit een schuilplaats van de taliban nadat hij door hen gedwongen was gerekruteerd en moest meevechten tegen Daesh. Verder beroept verzoeker zich op zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd te worden als verwesterd.

5.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers persoonlijke asielrelaas en de door hem aangevoerde gedwongen rekrutering omdat tal van tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden worden vastgesteld. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met verzoekers mentale en gehoor problemen en de bijzondere procedurele noden die voor verzoeker door de commissaris-generaal zijn aangenomen, is de Raad niet overtuigd van de motieven op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de kern zijn vluchtrelaas.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen van Pashtun origine uit rurale gebieden rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 62). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid en oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden ook een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen (EASO, p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging en hen te steunen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt zijn als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Verder leest de Raad in de beschikbare landeninformatie dat hoewel de taliban officieel gekant waren tegen het rekruteren van kinderen, verschillende rapporten de rekrutering van kinderen van 10 tot 17 jaar hebben gedocumenteerd waarbij deze niet altijd werden ingezet voor de gewapende strijd maar wel om logistieke taken te vervullen voor de taliban strijders (EASO, *Recruitment by Armed Groups*, p. 39-44). Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood.

Verzoeker verklaarde weliswaar dat de jongens die door de taliban in zijn regio gerekruteerd werden allemaal tieners waren en dat sommigen 13 jaar oud waren en sommigen 15 jaar oud, maar ook, gevraagd of in zijn regio de taliban eerder al eens jongens of mannen hadden meegenomen om met hen te gaan vechten "ja, ze hadden er eens meegenomen. Hoe vaak was dat al gebeurd? Ze kwamen twee keer" (NPO, p. 19). Verzoekers verklaring is dus gebaseerd op een zeer beperkte ervaring met betrekking tot rekrutering in zijn regio. Bovendien blijkt uit de hoger besproken landenrapporten dat de rekrutering van kinderen door de taliban voor de machtsoverdracht voorkwam, maar dat doorgaans kinderen niet het eerste doelwit voor rekrutering voor gevechten waren.

Verzoekers leeftijd en de leeftijd van zijn broer op het ogenblik van de beweerde feiten is als dusdanig niet in strijd met objectieve landeninformatie wat betreft de profielen van personen waarop de taliban zich doorgaans richtten voor rekrutering in de periode waarin verzoeker de feiten situeert.

Verder zijn ook verzoekers verklaringen over de reden waarom de taliban in die periode zou overgegaan zijn tot gedwongen rekrutering in zijn regio en de door hen gehanteerde strategie niet in strijd met de algemeen beschikbare landeninformatie. Verzoeker verklaart hierover immers dat *“Daesh kwam naar de berg van onze regio. Toen de taliban dit gewaar werd, vroegen ze aan de mensen in ons dorp om één persoon per huis naar de taliban te sturen om samen met hen te vechten tegen Daesh. De taliban zei tegen de mensen “als je niet kan meegaan met ons, dan moet je ons 5000 roepies betalen”*. Verzoeker verklaarde ook dat zijn dorp en regio onder controle was van de taliban (NPO, p. 18). Uit de landeninformatie blijkt dat hoewel gedwongen rekrutering door de taliban niet de regel was, het wel voorkwam en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald werd door de omstandigheden, waaronder het feit dat de taliban onder druk stonden van andere verzetsgroeperingen. Verder kan in de landeninformatie ook worden gelezen dat specifiek met betrekking tot Nangarhar, de provincie waarvan verzoeker afkomstig is, in die periode verzet ondervond van lokale anti-taliban groepen en dat als gevolg daarvan de taliban druk kon zetten op gemeenschappen om een bijdrage te leveren, financieel of door strijders af te staan, hoewel het vragen om rekruten een laatste middel was. Bovendien blijkt uit de landeninformatie ook dat de strategieën en methodes van de taliban lokaal konden verschillen (EASO, *Country of Origin information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, p. 23). Alles in acht genomen en gelet op de door verzoeker geschetste context, met name de komst en de druk van Daesh in de regio, is het niet onaannemelijk, zoals verzoeker verklaart, dat de taliban eisten dat één persoon per gezin met hen meeding of dat het gezin een bedrag betaalde. Deze verklaringen gaan in elk geval niet in tegen de beschikbare objectieve landeninformatie.

Voorts kan aan de vaststelling dat verzoeker bij de DVZ geen melding maakte van een tweede bezoek van de taliban aan zijn huis, geen doorslaggevend gewicht worden gegeven. Uit de vragenlijst CGVS blijkt dat verzoeker voor het interview wordt meegedeeld dat hij nauwkeurig maar in het kort dient weer te geven waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en de voornaamste elementen of feiten weergeeft maar ook dat een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten niet wordt verwacht. Uit de lezing van de vragenlijst CGVS blijkt dat verzoeker de essentie van zijn relaas heeft verteld, met name dat op een dag de taliban is gekomen en hij is meegenomen om tegen Daesh te gaan vechten, dat hij vijf dagen bij hen is gebleven en daarna is gevlucht naar zijn oom (Vragenlijst CGVS, punt 5). De genoteerde antwoorden in de vragenlijst CGVS zijn uiterst beknopt en er kan niet blijken dat hem bijkomende vragen zijn gesteld. Rekening houdend met verzoekers analfabetisme en zijn medische problemen, kunnen *in casu* geen nuttige conclusies worden verbonden aan de loutere vaststelling dat verzoeker bij de DVZ enkel verwees naar het feit dat de taliban op een dag is gekomen en bij het CGVS verklaarde dat de taliban tweemaal naar zijn huis kwamen. Als dusdanig is dit niet tegenstrijdig en kan dit evenmin, bij gebrek aan verdere vragen hierover bij de DVZ en gezien het uiterst summiere karakter van de genoteerde antwoorden, gezien worden als een omissie die kan gelden als een indicatie van ongeloofwaardigheid.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker gedetailleerde verklaringen aflegde over de plaats waar hij naartoe gebracht werd door de taliban en de route die zij daarbij volgden. In zoverre in de bestreden beslissing vraagtekens worden geplaatst bij de hardhandige manier waarop de taliban verzoeker zou hebben meegenomen en dat zij hem na slechts één dag wapentraining naar de frontlinie brachten om tegen Daesh te vechten, kan dit, gelet op de landeninformatie waaruit blijkt dat het gebruik van geweld bij rekrutering door de taliban voorkwam en waaruit eveneens naar voor komt dat de taliban niet altijd even rationeel handelen en onvoorspelbaar gedrag tentoonspreidden, zeker in situaties waarin zij zelf onder druk kwamen te staan, niet worden bijgetreden. Het lijkt de reputatie van de taliban in acht genomen niet onaannemelijk dat verzoeker werd geslagen ook al moest hij daarna drie uur stappen.

Volgens zijn verklaringen hadden zijn vader en hij zich immers verzet tegen hun eis dat hij met hen zou meekomen en hadden zij aangegeven dat zij als arme familie niet konden betalen als alternatief. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen ook, zoals reeds aangehaald, dat Daesh naar de regio was gekomen en dat er regelmatig gevechten waren, wat impliceert dat er ook meer strijders en dus rekruten nodig waren, zoals verzoeker terecht opwerpt in het verzoekschrift. Dat verzoeker zou geslagen zijn met een geweerkolf en dat hij zonder veel voorbereiding aan de frontlinie zou zijn ingezet, is als dusdanig dan ook *in casu* geen indicatie van ongeloofwaardigheid. Het lijkt op het eerste zich weinig waarschijnlijk dat de taliban geen scherper toezicht hielden op verzoeker en zijn vriend D. toen zij water gingen halen en hen op de door verzoeker uiteengezette wijze lieten ontsnappen. Evenwel dient ook rekening te worden gehouden met de wankele gezondheid van verzoeker en kan niet worden uitgesloten dat dit pas later duidelijk werd voor de taliban en dus ook het gegeven dat verzoeker voor de taliban niet erg nuttig was in de gevechten met Daesh, wat ook blijkt uit zijn verklaring dat hij voornamelijk water en hout moest halen voor de taliban leden (NPO, p. 27: *“ik kon niet vechten, en daarom vroeg de taliban om water voor hen te halen. Want ze moesten thee drinken en ze vroegen mij ook om hout te gaan halen”*).

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij slechts twee nachten bij zijn oom bleef alvorens door te reizen. Verzoeker verklaarde weliswaar dat ook het dorp van zijn oom onder de controle stond van de taliban maar ook dat het een tocht van vijf uur was naar het huis van zijn oom door de bergen, die hij goed kende omdat hij erin opgegroeid was (NPO, p. 29). Rekening houdend met verzoekers profiel, het gegeven dat hij vooral water en hout moest halen voor de taliban en verder niet erg nuttig was voor hen in de eigenlijke straat en het gegeven dat het huis van zijn oom op aanzienlijke afstand lag van het plaats waar hij werd vastgehouden door de taliban, kan worden aangenomen dat de taliban er weinig belang bij hadden om verzoeker intensief op te sporen, zodat de lakse houding van de taliban *in casu* niet kan weerhouden worden als een element dat de geloofwaardigheid van de kern van zijn relaas, dat hij werd meegenomen door de taliban om tegen Daesh te vechten, dat hij enkele dagen bij hen verbleef en daarna kon ontsnappen, ondermijnt.

Waar verzoeker initieel verklaarde dat de taliban bij het eerste bezoek naar hem persoonlijk kwamen en vroegen om mee te gaan naar de frontlinie of 5.000 roepies te betalen en later verklaarde dat ze met zijn vader spraken die hen zei dat hij 5.000 roepies voor hen zou vinden binnen twee dagen stelt de Raad vast dat verzoeker gebruik maakte van de mogelijkheid om correcties aan te brengen aan de notities van het persoonlijk onderhoud en daarbij een groot aantal opmerkingen maakte. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud niet gewezen op de voormelde tegenstrijdigheid maar maakte met betrekking tot zijn verklaring over het eerste bezoek aan de taliban de volgende opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud *“ze kwamen naar mij persoonlijk bedoelde ik dat ze naar ons huis kwamen. Ze hebben alle twee keer eerst mijn vader aangesproken”* en *“de taliban spraken 1ste mijn vader aan”*. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker over het tweede bezoek van de taliban verklaarde *“Zij kwamen terug naar ons huis, mijn vader had een discussie met hen (...)”* (NPO, p. 16). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan bovendien ook niet worden afgeleid dat verzoeker verklaarde dat zij tijdens het eerste bezoek enkel dan wel eerst met verzoeker zouden gesproken hebben.

In casu, mede gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker en de bijzondere procedurele noden die in zijn hoofdte werden vastgesteld, en het gegeven dat hij tijdens zijn vrij relaas met betrekking tot het tweede bezoek wel verklaarde dat zijn vader een discussie had met hen en hij daarna zelf werd meegenomen, kan zijn correctie van de notities van het persoonlijk onderhoud niet zonder meer worden afgedaan als een poging *a posteriori* om deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen te verschonen.

De vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal huizen dat de taliban nog bezocht na het eerste bezoek en de verklaringen over de verblijfplaats van zijn gezinsleden is naar het oordeel van de Raad onvoldoende om de conclusie dat zijn verklaringen over de rekrutering door de taliban in 2017 in zijn dorp ongeloofwaardig zouden zijn.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven en alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd, dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek, dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend en dat zijn algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan. Aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg voldaan.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker de kern van zijn vluchtrelaas, met name dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2017 in zijn dorp Badakhel ertoe werd gedwongen om mee te gaan met de taliban om mee te vechten tegen Daesh aannemelijk heeft gemaakt.

In de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* wordt het risico op gedwongen rekrutering door de huidige taliban als laag ingeschat. Wel blijkt uit het voorgaande dat verzoeker in het verleden het voorwerp was van gedwongen rekrutering door de taliban en dat hij zich hieraan heeft onttrokken en zich dus tegen de taliban heeft verzet.

Hieruit volgt dat hij in het verleden reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolging door de taliban en er minstens een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker, in geval van terugkeer, om die reden reeds in de negatieve belangstelling zal staan in geval van terugkeer naar zijn dorp Badakhel.

5.5. Uit de bij aanvullende nota neergelegde medische documenten blijkt, zoals reeds aangehaald dat verzoeker sinds april 2021 wordt opgevolgd door de medische dienst van het Fedasil opvangcentrum en dat als medische aandoeningen onder meer psychische stress, slechthorendheid en congenitale Crouzon werden vastgesteld waarvoor hij in opvolging is bij de psycholoog, bij de oogarts en bij de stomatoloog (Medisch attest van 23 mei 2023). In het medisch attest van 12 september 2023 wordt gesteld dat de huisarts voor verzoeker een heelkundige reconstructie van het gelaat werd voorgesteld in het kader van een faciale dismorphose door de ziekte van Crouzon. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader mentale problemen heeft en problemen met zijn oor en dat hij geen stem of geluid kan horen, dat *“mijn broer is ook gehandicapt zoals ik. Dit deel van zijn gezicht (VZ wijst naar beide slapen) is naar binnen gegaan. Meer dan wat je op mijn gezicht ziet? En een zus van mij kan ook niet horen”* (NPO, p. 11).

Verder verklaarde verzoeker ook dat hij bij het leger wou gaan maar dat hij werd geweigerd omdat hij gehandicapt was (NPO, p. 15) en *“de mensen waardeerden honden nog meer dan ik, sommigen noemden mij een gek”* (NPO, p. 27). Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij in België veel respect ontving van mensen en *“Dit is een paradijs voor mij want ik werd hier nog nooit gestoord of lastiggevallen door mensen, niemand maakt grappen over mij, ik ontvang altijd respect van mensen, iedereen leidt zijn of haar leven hier in België. Maar in Afghanistan graptten mensen met mij, ze noemden mij gek, idioot, zot of homo”* (NPO, p. 34). Verzoeker verklaarde verder ook dat hij niet naar school ging in het dorp omdat *“ik een handicap had, de mensen lachten met mij”* (NPO, p. 7). Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij in Afghanistan werd gepest omwille van zijn uiterlijk, dat hij om die reden niet naar school ging en dat mensen soms met stenen gooiden naar hem op weg naar de markt. In de schriftelijke verklaring van verzoekers neef, docent maatschappelijke oriëntatie, die hem vergezelt ter terechtzitting wordt toegelicht dat verzoeker door zijn afwijkende manier van lopen, zachte stem en interesse in meisjesspeelgoed vaak verdacht werd van homoseksualiteit, werd gepest en uitgelachen en dat hij verzoeker in België zoveel mogelijk tracht te ondersteunen onder meer om psychologische hulp te krijgen en wordt verder een vermoeden van zwakbegaafdheid geuit. Zo van dit laatste geen attest voorligt kan evenwel uit de lezing van verzoekers verklaringen, waaruit onder meer blijkt dat hij het begrip nationaliteit niet begreep (NPO, p. 6), zijn niet betwiste analfabetisme en gebrek aan scholing en zijn verklaringen ter terechtzitting wel worden aangenomen dat verzoekers begripsvermogen eerder beperkt is. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat hij veel contact heeft met deze neef in België en dat hij veel hulp krijgt van hem en dat hij graag opnieuw hulp zou krijgen van een psycholoog.

Verzoeker heeft zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als tijdens de terechtzitting gewezen op het feit dat hij werd gediscrimineerd en gekleineerd omwille van zijn uiterlijk. Het is niet betwist dat verzoeker zeer slecht hoort en dat hij door zijn erfelijke ziekte een faciale dismorfose heeft, waardoor hij onmiskenbaar in geval van terugkeer naar zijn dorp Badakhel, waar hij voor zijn vertrek te maken kreeg met vernederingen en aantasting van de menselijke waardigheid, zal opvallen niet alleen bij de lokale talibanleiders maar ook bij de lokale gemeenschap.

In de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* worden personen met ernstige medische problemen, waaronder mentale gezondheidsproblemen omschreven als een risicoprofiel. In Afghanistan worden personen met mentale gezondheidsproblemen en fysieke handicaps vaak gestigmatiseerd, volgens de objectieve landeninformatie. Hun medische of mentale situatie wordt vaak beschouwd als verband houdende met God's wil (EUAA *Country Guidance*, p. 103) en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of hun familie komt voor. Vrouwen, gehandicapte personen en terugkerende migranten zijn daarbij in het bijzonder kwetsbaar. Gelet op verzoekers ernstige en zichtbare medische problemen en psychologische problemen en de ernstige stigmatisering en discriminatie die hij reeds voor vertrek uit Afghanistan heeft ervaren, kan *in casu* aangenomen worden dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker opnieuw omwille van zijn fysieke kenmerken en handicaps gestigmatiseerd en gediscrimineerd wordt.

5.6. Verzoeker beroept zich voorts in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota's op zijn vrees voor vervolging omdat hij als gevolg van zijn langdurig verblijf in Europa is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar zijn dorp. Hij verwijst daarbij naar algemene landeninformatie over de wijze waarop personen die uit westerse landen terugkeerden in het verleden werden behandeld en gepercipieerd en de vele mensenrechtenschendingen ten aanzien van personen, waaronder mannen, die de strikte regels opgelegd door het huidige talibanregime overtreden.

Verzoeker benadrukt daarbij de lange duur van zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling hier en zijn individuele omstandigheden en kwetsbaarheid ten gevolge van zijn medische problemen.

5.6.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.

De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z *tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Het Hof heeft er ook op gewezen dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang

de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelviging hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn en kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2024, C-646/21, K, L tegen *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, punten 51 en 52).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen *International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.6.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21).

Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en

vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite

corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal en verzoeker verwijzen, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu verblijft verzoeker sinds maart 2021 in België. Uit zijn op dit punt niet betwiste verklaringen blijkt dat verzoeker ruim vier jaar voor zijn aankomst in België is vertrokken en onder meer voor zijn aankomst in België 2 jaar in Turkije verbleef. Verzoeker is bijgevolg al meer dan zeven jaar weg uit Afghanistan en verblijft ondertussen reeds meer dan vier jaar in België. Uit de door verzoeker neergelegde documenten en zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker als seizoenarbeider in de tuinbouw werkt. In het attest van zijn werkgever wordt verzoeker omschreven als een beleefde, rustige en respectvolle arbeider die zijn taken goed uitvoert.

Zo uit verzoekers lang verblijf in België en zijn activiteiten in België als dusdanig niet kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd zou zijn, dient in geval van verzoeker bij de beoordeling van de mate waarin bij verzoeker sprake is van een risico om als persoon die de morele, religieuze en sociale normen heeft overschreden te worden gepercipieerd in geval van terugkeer evenwel terdege rekening te worden gehouden met verzoekers specifieke kwetsbaarheid zoals hierboven besproken en moet dit samen worden gezien met de hierboven vastgestelde vervolging die verzoeker in het verleden reeds onderging.

Voorts is niet betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Badakhel in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. In deze provincie heeft ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, een sterke aanwezigheid (EUAA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 190-192). Ook is Nangarhar, samen met de andere Noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p.36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Ook zijn niet geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar. De aanwezigheid van ISKP en andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen in Nangarhar, kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker als terugkeerder uit een westers land.

De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Bij de beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn individuele omstandigheden, in het bijzonder

zijn specifieke kwetsbaarheid als gevolg van zijn fysieke handicap, ernstige hardhorendheid en eerder beperkt begripsvermogen niet steeds in staat zal zijn bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Nangarhar, de strikte (en veranderlijke) regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, steeds (tijdig) na te leven. Daarbij dient *in casu* rekening te worden gehouden met de omstandigheid dat verzoeker analfabeet is, niet naar school ging in Afghanistan, de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg simpel Pashtou te spreken en volgens zijn verklaringen evenmin naar de madrassa ging omdat hij er niets kon leren (NPO, p. 7). Dit alles verhoogt het risico dat hij zelfs onbewust de verstrengde sociale, morele en religieuze regels opgelegd door de taliban overtreedt omdat hij ze onvoldoende heeft begrepen in geval van terugkeer, aanzienlijk evenals de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst.

Tenslotte werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat verzoeker in het verleden het voorwerp was van gedwongen rekrutering door de taliban en dat hij zich hieraan heeft onttrokken en zich dus tegen de taliban heeft verzet en om die reden in de negatieve belangstelling kan komen in geval van terugkeer naar zijn dorp. Er kan dus worden aangenomen dat bij verzoeker sprake is van een politieke overtuiging in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, minstens dat hem een dergelijke, tegen het talibanregime ingaande, politieke overtuiging kan worden toegeschreven.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban en/of ISKP aanhangers zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij mede door zijn lang verblijf in de Belgische geseculariseerde samenleving, in geval van (onbewuste) normoverschrijding in geval van terugkeer als een persoon wordt beschouwd die de religieuze, morele of sociale normen ook in het buitenland heeft overschreden of dat zijn fysieke en mentale handicaps wordt toegeschreven aan God's wil.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte religieuze, morele of sociale normoverschrijding of wiens handicap wordt beschouwd als verband houdend met God's wil. De door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden of houden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen en, wat betreft verzoekers medische problemen, stigmatisering en verstoting uit de gemeenschap. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die onder deze profielen vallen, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET